

I dag har vi hørt fra Bibelen om Moses og hans svigerfar Jetro. Moses var nesten utslitt. Han var leder for israelsfolket og gjorde alt lederarbeid selv. Heldigvis hadde han en klok svigerfar som skjønnte seg på organisering. Han tipset Moses om at han måtte få andre dyktige ledere til å gjøre jobben for seg. Han måtte lære seg å delegere ansvar og myndighet.

Det er faktisk litt på samme måte som med samfunnet vårt. Noen må sitte på toppen og bestemme hva som er klokt og lurt. Så er det andre som gjør jobben. Vi lever i et demokrati. I morgen kan alle som er gamle nok være med på å bestemme hvem som skal lede kommunen og fylket. I tillegg er det kirkevalg. Måtte vi få kloke folk som kan ta rette avgjørelser i både kirke og samfunn.

I den bibelteksten vi nå skal høre, handler det også om organisering. Også her var det behov for delegering, og vi ser at det var en demokratisk prosess i den første kristne kirke.

Prekentekest: Apg 6,1-7

På denne tiden, da tallet på disipler stadig steg, kom de gresktalende jødene med klager mot de hebraisktalende fordi deres egne enker ble tilsidesatt ved den daglige utdelingen. De tolv kalte da sammen alle disiplene og sa: «Det ville være galt om vi forsømte Guds ord for å gjøre tjeneste ved bordene. Velg nå ut blant dere, brødre, sju menn som har godt ord på seg og er fylt av Ånd og visdom; dem vil vi sette til denne oppgaven. Så skal vi vie oss til bønner og tjenesten med Ordet.» Dette forslaget ble tatt godt imot av hele forsamlingen. Og de valgte Stefanus, en mann fylt av tro og Hellig Ånd, og Filip, Prokoros, Nikanor, Timon, Parmenas og Nikolaus, en proselytt fra Antiokia. Disse ble ført fram for apostlene, som ba og la hendene på dem.

Guds ord nådde stadig flere, og tallet på disipler i Jerusalem økte sterkt. Også en stor flokk av prestene ble lydige mot troen.

Slik lyder det hellige evangelium.

Menigheten var i vekst. Det var behov for organisering. Apostlene kunne ikke gjøre alt alene. Noe måtte delegeres til andre. Det skjer en organisering i den første kristne kirken. Noe av den jobben som apostlene hadde, ble overført til en ny gruppe. De ble kalt diakoner og skulle drive på med diakoni. Senere ble diakoner en yrkesgruppe i kirken i likhet med prester og biskoper.

Hva skulle diakonene drive med? Det første som nevnes er utdeling av mat. Det var kommet klage på at de gresktalende enkene i menigheten fikk mindre enn de hebraisktalende. Det var ulik fordeling, og vi ser at idealet var likhet og rettferdighet. Klagen ble tatt til følge. Blant de nye diakonene hadde flertallet gresk-klingende navn. Vi ser at ledelsen lyttet til brukerne av tjenesten. Det er et godt demokratisk prinsipp.

Jeg ser for meg Frelsesarmeen og Kikens bymisjon når jeg hører om dette. De driver i stor stil med utdeling av mat og andre nødvendige ting til mennesker som

trenger det. Men diakoni er mye nærmere oss en det som disse store organisasjonene driver med i de større byene. Diakoni er noe enhver menighet skal ha, også på mindre steder som her i Lund. I menigheter der man har diakon, er diakonen leder av kirkens omsorgsarbeid. Jeg fant en liste på nettet over hva diakoner driver med. Dere kan se dette på skjermene.

- Nettverks- og støttearbeid for barnefamilier ved babysang, nye-hjem grupper og familiearrangement med bespisning.
- Ekteskapskurs.
- Leksehjelp.
- Rusfri nattkafé for ungdom og ungdomsklubber.
- Diakonioppgaver for konfirmanter.
- Sorggrupper for barn og unge ved skilsmisser og andre sorggrupper.
- Kriminalitetsforebyggende arbeid.
- Inkluderende og fellesskapsbyggende arbeid omkring mennesker med utviklingshemming, og lettere rus- og psykiatriproblemer.
- Arbeid blant eldre.
- Samtaletilbud for personer på sykehjem.
- Tilbud om samtaler om eksistensielle spørsmål i forbindelse med palliative enheter.
- Veileder/rådgiver for omsorgspersonale i forhold til åndelig og eksistensielle spørsmål.
- Faglige bidrag til katastrofe/omsorgsteam i kommunen.
- Arbeid blant innvandrere; omsorg ved asylmottak og etablering i bolig, fellesskapsarbeid blant innvandrerkvinner.
- Initierer eller deltar i arbeid for bærekraftig utvikling og spørsmål knyttet til klimaendringer.
- Kan trekke linjer mellom arbeid med "Grønn menighet" og "Fairtrade-kommuner."

Der man ikke har diakon tar presten ofte på seg deler av dette etter kapasitet og evne. For å utdanne seg til diakon kreves en bachelorgrad innen helse- sosialfag eller pedagogikk, og master i diakoni som inneholder en teoretisk og en praktisk-kirkelig del.

Vi har dessverre ikke egen diakon ansatt hos oss. Men også der hvor vi ikke har egen diakon, driver vi som kirke og menighet diakoni. Det er ikke bare presten som driver med diakoni. Alle ansatte driver med diakoni, også trosopplærer og kantor og kontoransatte, kirketjener og frivillige medarbeidere, de som er gudstjenestemedarbeidere, de som driver søndagsskole og kor, de som tar imot konfirmantene etter skolen og dekker bordet for dem, de som lager kirkekaffe, de som er med i grønn gruppe, de som driver UK, de som er med i misjonsforeninger og bibelgrupper, cellegrupper, bønnefellesskap og onsdagsmøter. De som er med i diakoniutvalget og de ulike rådene, de som er medhjelpere en gang i blant og de som jevnlig stiller opp, driver diakoni.

Diakoni inngår som et element i alt vi gjør som menighet. Og alle i menigheten er tiltenkt en plass og en oppgave, enten en er ny konfirmant eller gullkonfirmant, yngre eller eldre. Hva kan være din tjeneste?

Et mål med denne prekenen er at dere konfirmanter og alle andre skal lære noe om hva diakoni er, og se muligheten for å ha en plass i menighetens mangfoldige omsorgstjeneste. Huske at diakoni-tjenesten oppstod som et behov i den første kristne menigheten, et behov for at menigheten skulle fordele mat på en rettferdig og god måte, men også for at de som hadde kristen forkynnelse og undervisning som sitt fremste kall skulle få tid og anledning til å ta seg av dette på fulltid.

Hva er så diakoni slik vi forstår det i vår kirke i dag? Diakoni er nestekjærlighet i praksis. Diakoni er omsorg for hele mennesket fra vugge til grav, faktisk fra før fødsel, vi har en egen gudstjeneste der vi ber for de ufødte barna, og videre dåp og trosopplæring for barn og unge, og i den andre enden av livet gjennom nattverd hjemme hos folk, soknebud som det kalles, og samtale på dødsleiet, gravferd og det som hører med av møter og samtaler med mennesker i sorg. Gjennom et mangfold av tjenester har diakoni fokus på det som er av åpen og skjult nød.

Vår kirkes plan for diakoni har formulert fire satsningsområder gjennom fire begreper. For det første ordet *nestekjærlighet*. Nestekjærligheten tar på alvor at vi mennesker er avhengig av hverandre og trenger oppmuntring, støtte, godhet og i tider av livet kanskje også hjelp. Vårt store forbilde er Jesus, hvordan han viste omsorg for mennesker, slik vi kan lese om det i Det nye testamentet, og gjennom liknelsen om Den barmhjertige samaritan.

Det neste er *inkluderende fellesskap*. Ensomhet og mangel på tilhørighet rammer mange. Grunnleggende i kristen tro er at mennesket er skapt til fellesskap. Å styrke båndene mellom mennesker og knytte nye bånd der forhold er gått i stykker, er en diakonal utfordring. Gode fellesskap gir alle mulighet til både å yte og å ta imot. De har plass til mangfoldet og sørger for at ingen faller utenfor.

Det tredje er *vern om skaperverket*. Skaperverket favner alt Gud har skapt, jorden med planter, dyr og mennesker, havet og luften og hele det økologiske samspill. «For jorden og alt som fyller den, hører Herren til», står det i 1Kor 10,26. Det har også med vårt eget forbruk og livsstil å gjøre.

Det fjerde er *kamp for rettferdighet*. Alle mennesker har den samme verdi for Gud. Vi kan ikke stille oss likegyldige til mennesker som utsettes for urett. Eller sagt med ord fra fredsprisvinner Eli Wiesel: «Det motsatte av kjærlighet er ikke hat, men likegyldighet.» I denne kampen må vi stå på sannhetens side, og ikke på urettens side. Som kirke er vi utfordret til å arbeide med rettferdighet og menneskerettigheter i et globalt så vel som lokalt perspektiv.

Har vi så lært noe nytt i dag, eller visste dere alt dette fra før? Ikke vet jeg. I alle fall står det som avslutning på vårt tekstavsnitt fra Apostlenes gjerninger: «Guds ord nådde stadig flere, og tallet på disipler i Jerusalem økte sterkt. Også en stor flokk av prestene ble lydige mot troen.»

Det siste med prestene som ble lydige mot troen, handler om jødiske offerprester, tilhørende jødedommen som kom til tro på Jesus.

Den samme troen på Jesus er faktisk vår redning den dag i dag, slik det står i Den lille bibel, Joh 3,16: «For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.»

I dag er det nattverd i gudstjenesten. Det er en personlig sak om en vil gå til nattverd. Saken er at vi alle sammen trenger tilgivelse av Gud, vi trenger Guds nåde, og denne Guds nåde blir gitt til oss gjennom brødet som også er kroppen til Jesus og vinen som også er blodet til Jesus. På den måten forenes Jesus og oss i nattverdens hellige handling. Vi som syndere som trenger Guds nåde. Han som vår redningsmann og Gud.

Jeg sa til dere konfirmanter at alle som er døpt og som tror på Jesus kan gå til nattverd. Det stilles ingen krav til hvor sterk denne troen må være. Det handler på en måte om å møte Jesus med åpenhet og respekt og å innse at vi trenger Jesus. Ingen av oss er verdige, men i nattverdens hellige handling møter Gud oss for Jesus skyld med tilgivelse og nåde, og gir oss en ny start.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.